

Sprawy połączone C-392/04 i C-422/04

**i-21 Germany GmbH
i Arcor AG & Co. KG, dawniej
ISIS Multimedia Net GmbH & Co. KG**

przeciwko

Bundesrepublik Deutschland

(wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożone przez Bundesverwaltungsgericht)

Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 97/13/WE — Artykuł 11 ust. 1 — Opłaty
nakładane w przypadku indywidualnych zezwoleń — Artykuł 10 WE —
Pierwszeństwo prawa wspólnotowego — Pewność prawa —
Ostateczna decyzja administracyjna

Opinia rzecznika generalnego D. Ruiza-Jaraba Colomera przedstawiona w dniu
16 marca 2006 r. I - 8562
Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 września 2006 r. I - 8591

Streszczenie wyroku

1. *Zbliżanie ustawodawstw — Sektor telekomunikacji
(dyrektywa 97/13 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 11 ust. 1)*

2. *Państwa członkowskie — Zobowiązania — Obowiązek współpracy*
 (art. 10 WE; dyrektywa 97/13 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 11 ust. 1)

1. Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy 97/13 w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych zezwoleń w dziedzinie usług telekomunikacyjnych stoi na przeszkodzie stosowaniu takiej opłaty z tytułu indywidualnych zezwoleń, która jest naliczana przy uwzględnieniu ogólnych kosztów administracyjnych organu regulacyjnego związanych z wydaniem tych zezwoleń w okresie trzydziestoletnim.

w przyszłości. Koszty te z samej definicji nie są kosztami faktycznie poniesionymi. Wobec braku mechanizmu umożliwiającego weryfikację żądanej kwoty kwota ta nie może ściśle odpowiadać wymaganemu nakładowi pracy, a taki właśnie wymóg został wyraźnie zawarty w art. 11 ust. 1 dyrektywy 97/13.

(por. pkt 28, 29, 32, 33, 39, 42 oraz pkt 1 sentencji)

W istocie z treści tego przepisu wynika, że opłaty nakładane przez państwa członkowskie na przedsiębiorstwa, którym udzielono indywidualnych zezwoleń, mają wyłącznie na celu pokrycie kosztów administracyjnych odpowiadających nakładowi pracy związanemu z wydaniem tych zezwoleń. O ile prawdą jest, że pojęcie „koszty administracyjne” jest dostatecznie szerokie, by pomieścić tak zwane „ogólne” koszty administracyjne, o tyle te ostatnie mogą jednak dotyczyć wyłącznie czterech rodzajów czynności, wymienionych wyraźnie w art. 11 ust. 1 dyrektywy 97/13. Ponadto wysokość opłaty powinna odpowiadać wymaganemu nakładowi pracy i być publikowana w odpowiedniej formie i w sposób szczegółowy, aby informacje te były łatwo dostępne. Wyliczenie tych kosztów na okres 30 lat wymaga dokonania ekstrapolacji kosztów, które mogą być poniesione

2. Prawo wspólnotowe nie wymaga, by organ administracyjny był co do zasady zobowiązany do uchylecia decyzji administracyjnej, która stała się ostateczna po upływie rozsądnych terminów odwołania lub wskutek wyczerpania środków prawnych. Przestrzeganie tej zasady pozwala zapobiec nieograniczonemu podważaniu aktów administracyjnych wywołujących skutki prawne. Jednak w niektórych przypadkach zasada ta może doznawać ograniczeń. W istocie organ administracyjny, który wydał daną decyzję administracyjną, ma — zgodnie z zasadą współpracy wynikającą z art. 10 WE — obowiązek ponownego rozpatrzenia tej decyzji i ewentualnego jej uchylecia, jeśli spełnione zostały cztery przesłanki. Po pierwsze, organ administracyjny musi być, zgodnie z prawem krajowym, uprawniony do

uchylenia tej decyzji. Po drugie, decyzja powinna być decyzją utrzymaną w mocy wyrokiem sądu krajowego orzekającego w ostatniej instancji. Po trzecie, musi wystąpić sytuacja, w której wyrok ten — w świetle orzecznictwa Trybunału powstałego po dacie jego wydania — opiera się na błędnej interpretacji prawa wspólnotowego, zastosowanej bez występowania do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym w okolicznościach przewidzianych w art. 234 ust. 3 WE. Po czwarte, zainteresowany powinien wystąpić do organu administracyjnego niezwłocznie po zapoznaniu się z tym orzecznictwem. Istotne jest, by przedsiębiorstwo wykorzystało wszystkie przysługujące mu środki prawne.

Ponadto zasada równoważności wymaga, by całość uregulowań dotyczących środka prawnego, w tym uregulowania dotyczące terminów, znajdowała zastosowanie jednakowo do środków prawnych opartych na naruszeniu prawa wspólnotowego oraz tych opartych na naruszeniu prawa wewnętrznego. Wynika z tego, że jeśli krajowe uregulowania dotyczące środka prawnego przewidują obowiązek uchylenia aktu administracyjnego sprzecznego z prawem wewnętrznym, nawet jeśli stał się on ostateczny, w sytuacji gdy utrzymywanie go w mocy jest „zwyczajnie nie do zaakceptowania”,

ten sam obowiązek uchylenia powinien istnieć w takich samych okolicznościach w odniesieniu do aktu administracyjnego niezgodnego z prawem wspólnotowym.

W ten sposób, jeśli zgodnie z prawem krajowym organ administracji ma obowiązek uchylić ostateczną decyzję administracyjną, która jest oczywiście niezgodna z prawem krajowym, taki sam obowiązek powinien dotyczyć sytuacji, gdy decyzja ta jest oczywiście niezgodna z prawem wspólnotowym. W tym zakresie do sądu krajowego należy zgodnie z art. 10 WE w związku z art. 11 ust. 1 dyrektywy 97/13 ustalenie, czy uregulowanie ewidentnie niezgodne z prawem wspólnotowym — takie jak nałożenie bardzo wysokiej opłaty, która odpowiada szacunkowi ogólnych kosztów w okresie trzydziestoletnim — jest oczywiście sprzeczne z prawem w rozumieniu danego prawa krajowego. Jeśli tak jest, do tego sądu należy wyciągnięcie z tego faktu wszelkich przewidzianych w prawie krajowym konsekwencji w zakresie uchylenia tej decyzji.

(por. pkt 51–53, 62, 63, 69–72 oraz pkt 2 sentencji)